Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: nezl. B. U., zastoupená matkou G. U právně zastoupená JUDr. Františkem Beranem, advokátem, Nad Štolou 18, 170 00 Praha 7, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2003, čj. OAM 3672/VL-11-P08-2000, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2003, čj. 5 Az 146/2003-28

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 4. 2003, čj. OAM-3672/VL-11-P08-2000, žalovaný neudělil žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. Žalovaný současně rozhodl, že se na žalobkyni nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 citovaného zákona.

Žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně rozhodnutí napadla žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 28. 11. 2003, čj. 5 Az 146/2003-28, zamítl.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala kasační stížnost. V podání uvedla, že při projednávání žádosti o azyl došlo k pochybení správního orgánu a že rozhodnutí správního orgánu napadá v celém rozsahu „pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl; důkazy, které si správní orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst. 1 a dále § 34 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, nemohl tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět; rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně.“ K těmto tezím pak byla připojena tvrzení, že jak nezletilá žalobkyně, tak její zákonná zástupkyně jsou ohroženy na životě, a nemají se kam obrátit o pomoc. U zákonné zástupkyně tu pak jsou důvody humanitární. Dále podání obsahovalo odkaz na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, odvolávku na rozhodovací praxi Evropského soudu pro lidská práva a na Příručku postupů a kriterií pro určování právního postavení uprchlíků.

Stěžovatelka současně požádala o ustanovení zástupce z řad advokátů; Městský soud v Praze její žádosti vyhověl a usnesením ze dne 8. 4. 2004, čj. 5 Az 146/2003-50, jí zástupcem ustanovil JUDr. Františka Berana, advokáta v Praze.

Usnesením ze dne 3. 1. 2005, čj. 5 Az 146/2003-57, pak Městský soud v Praze k žádosti Nejvyššího správního soudu stěžovatelku vyzval, aby odstranila nedostatky kasační stížnosti a uvedla, z jakých konkrétních důvodů rozsudek napadá. Byla přitom poučena, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebude možné pro tento nedostatek pokračovat, bude kasační stížnost odmítnuta. Stěžovatelka však zůstala nečinná.

Předloženou kasační stížnost Nejvyšší správní soud nemohl věcně projednat a bylo třeba ji odmítnout.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá (§ 102 a § 106 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti pouze obecně parafrázovala ustanovení správního řádu, která měla být v řízení před správním orgánem porušena. Vady v řízení či vady v právním úsudku, jichž se správní orgán podle ní dopustil, přitom blíže nekonkretizovala. Navíc vágně formulovaná pochybení, která vytýkala správnímu orgánu, ani nedala do souvislosti z rozhodováním městského soudu, čímž vznikaly nejasnosti ohledně toho, proti kterému rozhodnutí vlastně brojí.

Obecně namítané vady přitom nemůže Nejvyšší správní soud na místě stěžovatelky sám aktivně konkretizovat, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží pouze na ní v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti.

Jelikož se takto předloženou kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zabývat nemohl, byla stěžovatelka podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvána k tomu, aby shora naznačené vady kasační stížnosti odstranila. Městský soud v Praze ji také patřičně poučil o následcích případné nečinnosti. Stěžovatelka nicméně výzvy ani poučení nedbala a vady kasační stížnosti ve stanovené lhůtě, ani kdykoli později, neodstranila.

Nejvyšší správní soud za této situace neměl vymezen rozsah ani důvody, z jakých stěžovatelka rozsudek městského soudu napadá, a nemohl pro tento nedostatek v řízení pokračovat. Kasační stížnost stěžovatelky tedy odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. užitého obdobně podle § 106 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Ustanovenému zástupci odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.); v projednávané věci však ustanovený zástupce stěžovatelky toliko převzal usnesení, jímž byl ustanoven zástupcem stěžovatelky, a usnesení, jímž byla stěžovatelka vyzvána k odstranění vad. Se soudy nekomunikoval, na výzvy nereagoval. Z toho plyne, že stěžovatelce žádnou právní službu, za niž by mu mohla příslušet odměna, neposkytl. Nejvyšší správní soud mu proto žádnou odměnu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. března 2005

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu